

$$d_j \leq x_j \leq e_j \quad x_j \geq 0 \quad (j = \overline{1, n})$$

Введення додаткових змінних δ_i в систему бмежень

$$\sum_{j=1}^n a_{ij} x_j + t_{\alpha_i} \sqrt{\theta_i^2} + \sum_{j=1}^n \sigma_{ij}^2 x_j^2 + \delta_i = \bar{b}_i$$

дозволяє одержати у лівій частині побудованного співвідношення три складові:

$\sum_{j=1}^n a_{ij} x_j$ – споживана кількість ресурсу, яка

розрахована за математичним сподіванням норм витрат;

$t_{\alpha_i} \sqrt{\theta_i^2} + \sum_{j=1}^n \sigma_{ij}^2 x_j^2$ – додаткова кількість

ресурсу, викликана ймовірнісним характером норм витрат і ресурсу;

δ_i – залишковий ресурс.

Не викликає сумніву, що план, складений для детермінованих умов, буде вимагати коригувань. Урахування стохастичності

характеру процесу виробництва у реальних умовах на основі застосування методів стохастичного програмування в процесі розрахунку оптимального плану значно підвищує його точність виконання. Отже, застосування методів стохастичного програмування дає можливість одержати такий план, який враховує появу можливих відхилень від заданих умов.

Розглянута стохастична модель використовувалась на ряді підприємств м. Маріуполя при плануванні виробництва продукції. Практична апробація моделі дозволяє рекомендувати її до широкого використання. Вибір одного з наведених варіантів математичних моделей залежатиме від конкретної ситуації, поставлених цілей та вимог, однак проведені практичні розрахунки свідчать про те, що використання стохастичних задач дає математично обґрунтовану інформацію, яка може бути основою прийняття рішень за складних реальних умов.

Література

1. Іванюта С.М. Підприємство та бізнес-культура. – К. : КУЛ, 2013. – 288 с.
2. Дослідження операцій в економіці / За ред. І.К.Федоренко, О.І. Черняка. – К.: Знання, 2007.
3. Жлуктенко В.І. Стохастичні процеси та моделі в економіці, соціології, екології / В.І. Жлуктенко, С.І. Наконечний, С.С. Савіна – К. : КНЕУ, 2002. – 226 с.
4. Кобиляцький Л. С. Управління проектами / Л. С. Кобиляцький. – К. : Наукова думка, 2002. – 198 с.

УДК 378.14

ВИМОГИ ДО РОЗВИТКУ ІНФОРМАТИЗАЦІЇ ОСВІТИ В УКРАЇНІ

Краснощок В.М. - к.т.н., доцент

Київський національний торговельно-економічний університет

Сьогодні сучасні інформаційні та комунікаційні технології використовуються у діяльності майже кожного підприємства й організації. Сучасне життя відзначається інтенсивним розвитком та впровадженням в усі сфери діяльності суспільства інформатики. Об'єм знань, що породжується світовою спільнотою, постійно та неухильно збільшується. Тому в сучасному інформаційному суспільстві необхідні вміння здобувати, критично осмислювати та використовувати інформацію, що передбачає оволодіння інформаційними технологіями.

Базисом глобального процесу інформатизації суспільства є інформатизація освіти, яка

повинна випереджати інформатизацію інших напрямів суспільної діяльності, оскільки саме тут формуються соціальні, психологічні, загальнокультурні і професійні підвалини для інформатизації суспільства.

Інформатизація – це сукупність взаємопов'язаних організаційних, правових, політичних, соціально-економічних, науково-технічних, виробничих процесів, що спрямовані на створення умов для задоволення інформаційних потреб, реалізації прав громадян і суспільства на основі створення, розвитку, використання інформаційних систем, мереж, ресурсів та інформаційних технологій, побудованих на

основі застосування сучасної обчислювальної та комунікаційної техніки

Ключовими моментами інформатизації освіти є:

- освіта на найсучаснішому рівні – складова демократичного, гуманного суспільства;

- інформатизація освіти – суттєва складова відкритого, орієнтованого на особистість, суспільства.

Пріоритетними напрямками інформатизації освіти на сьогодні є

- фундаменталізація та оновлення змісту освіти з інформатики;

- оснащення навчальних закладів сучасними технічними засобами та забезпечення виходу в Інтернет;

- створення національної інформаційної культури;

- удосконалення системи підготовки та перепідготовки кадрів;

- інформатизація процесу навчання і виховання;

- інформатизація системи управління навчальними закладами;

- надання пріоритетності функціонування української мови у галузі інформаційних технологій.

Практично в усіх розвинутих країнах світу відбуваються процеси реформування освіти, її переорієнтація на навчання умінню самостійно добувати потрібну інформацію, виокремлювати проблеми й шукати шляхи їх раціонального вирішення. Засвоєння й узагальнення готових знань стає не метою, а одним з допоміжних засобів інтелектуального розвитку людини.

Процес інформатизації вищої освіти в Україні виявив цілий комплекс споріднених проблем, серед яких головною є відсутність єдиного підходу в обґрунтуванні і формуванні напрямів застосування інформаційно-комп'ютерних технологій для вдосконалення системотворчих елементів освітньої діяльності у вищих навчальних закладах. Це виражається в наступному:

- недостатній рівень врахування можливостей використання сучасних інформаційних технологій при визначенні змісту освітніх програм і структури державних освітніх стандартів за напрямками і спеціальностями вищої і післядипломної освіти;

- недостатня кількість, якість і слабка інтегрованість спеціалізованих і загальносистемних програмно-технічних засобів та інформаційних ресурсів для застосування в освітній діяльності;

- недостатнє врахування можливостей використання сучасних інформаційних технологій при створенні і відновленні навчально-методичного забезпечення освітньої діяльності;

- недостатнє і несистемне використання сучасних інформаційних технологій під час удосконалення освітніх програм;

- нерозвиненість форм застосування інформаційних технологій в управлінні освітою на місцевому і регіональному рівнях;

- неповна відповідність діючих у галузі інформатизації освіти між університетських науково-технічних програм основним положенням концепції інформатизації сфери освіти України;

- відсутність цільового бюджетного фінансування створення інформаційних, освітніх і наукових ресурсів;

- невідповідність у багатьох випадках вимог державних освітніх стандартів до змісту вищої освіти сучасним проблемам використання інформаційних технологій у майбутній професійній діяльності студента;

- недосконалість нормативно-правового забезпечення використання інформаційних технологій в освіті, особливо дистанційних форм навчання;

- відсутність ефективної системи перепідготовки і підвищення кваліфікації керівних кадрів і професорсько-викладацького складу щодо використання сучасних інформаційно-комунікаційних технологій у вищій школі.

У таких умовах необхідне наукове обґрунтування і прогнозування процесу інформатизації вищої освіти, встановлення критеріїв, які визначають загальний рівень інформаційної культури, моральні та професійні якості членів інформаційного суспільства, особливо його еліти – фахівців з вищою освітою, формування змісту їхньої інформаційно-комп'ютерної підготовки, адекватний вибір методів, засобів і форм цієї підготовки, а також детальний опис інфраструктури і механізмів, які

забезпечують процес інформатизації вищих навчальних закладів.

Інформаційні технології є важливим інструментом поліпшення якості освіти, оскільки дозволяють необмежено розширити доступ до інформації, урізноманітнюють технології тощо. Але й система освіти сама по собі є прискорювачем процесу інформатизації суспільства, інструментом формування інформаційної культури людини, підготовки професіоналів нової генерації. На сьогодні рівень сформованості інформаційної культури фахівця

визначається не лише його здатністю застосовувати інформацію в різних видах діяльності, а також світоглядним баченням навколишнього світу як відкритої інформаційної системи.

Отже, інформатизація освіти є невід'ємною складовою інформатизації суспільства, відображує загальні тенденції глобалізації світових процесів розвитку, виступає як визначальний інформаційний і комунікаційний базис розвитку освіти, гармонійного розвитку особистості і соціально-економічних систем суспільства.

Література

1. Вембер В.П. Інформатизація освіти та проблеми впровадження педагогічних програмних засобів в навчальний процес // Електронне наукове фахове видання „Інформаційні технології і засоби навчання”. – Випуск 3. – 2007. – <http://www.ime.edu.ua.net/em3/emg.html>.
2. Янченко О.К. Інтернет-технології сьогодні. – Х.: ХНАМ, 2003. – 250с.
3. Савченко О.Я. Методологічні підходи до визначення якості шкільної освіти // Матеріали методологічного семінару „Проблеми якості освіти: теоретичний і практичний аспекти”. – К., 2006.
4. Ніколаєнко С. В освіті – інформаційна революція // Дзеркало тижня, 14–16 січня 2006 р.

УДК 004.738.5:658.5(477)

ІНФОРМАЦІЙНА ДІЯЛЬНІСТЬ: ПЕРСПЕКТИВИ ОРГАНІЗАЦІЇ НА ПІДПРИЄМСТВАХ УКРАЇНИ

Десятко А. М.- голова циклової комісії

Торговельно-економічний коледж Київського національного торговельно-економічного університету

З початком становлення незалежної України на внутрішньому ринку почали з'являтися підприємства з іноземними інвестиціями, що принесли в пострадянську країну нові моделі управління організаціями.

Завдяки «західно-європейським» (або «американським») моделям організації управління підприємством в Україні розпочалося повноцінне становлення інформаційної діяльності підприємства.

Постановою ВР N 2658-XII (2658-12) від 02.10.92, вводиться в дію Закон України «Про інформацію», де в ст.12 інформаційна діяльність визначена як сукупність дій, спрямованих на задоволення інформаційних потреб громадян, юридичних осіб і держави. Основними видами інформаційної діяльності є одержання, використання, поширення, захист та зберігання інформації [1].

Такі поняття як інформація, підприємство, інформаційна система, інформаційні технології, менеджмент — лежать в основі організації інформаційної діяльності на підприємстві.

Оскільки, підприємство — це механізм, що являє собою комбінацію основних виробничих факторів, і головною ціллю якого є отримання прибутку та повернення капітальних вкладень [7], то важливо правильно та чітко організувати інформаційну діяльність, від якої залежить донесення інформації до реального та потенційного споживача (покупця) послуг (товарів).

Інформаційну діяльність підприємства можна розділити на два вектори, які в сукупності, при вірній організації управління та виробництва, стануть одним з успішних факторів отримання прибутку.

Першим вектором є зовнішня інформаційна діяльність підприємства, а другим, відповідно, внутрішня інформаційна діяльність на підприємстві.

Зовнішня інформаційна діяльність перш за все направлена на задоволення потреб вже існуючого або потенційного клієнта (вирішення технічних та інформаційних питань, продаж товарів, послуг чи власне інформації, яка також може бути товаром, що